

Uyku Tutmaz Gözlerim

– İlkü AHISKA · 18 Ağustos 2017

Hayat denen mevsimin sonbaharıdır artık.
Takvimin yaprakları, yavaş yavaş bitiyor.
Geriye bir baksana, neler neler bıraktık.
Gülşende şeyda bülbül,zar ederek ötüyor.

Umutla bağlandığım,her şey hebaya gitti.
Can bildiğim yarenler, bana intizar etti.
Maske ile gezenler, artık canıma yetti.
Güvendiğim insanlar uzaklaşıp yitiyor.

Kimse bilmez içimi aklımdan neler geçer.
Fırtınalar umudu,birden kökünden biçer.
Hüsrana uğrasa da,gönül susmayı seçer.
Bu kalp artık dayanmaz,hızlı hızlı atıyor.

Zaman ne çabuk geçti,keşke çocuk kalsaydım.
Babannemin bağından, kirazları çalsaydım.
Gonca olup açarken, aynı dalda solsaydım.
Kaybettiğim canlarım,hep gözümde tütüyor

Çizemiyorum artık,renge renk resimleri
Bahtiyar insanların kaybolmuş cisimleri.
Ferahlık getirmiyor meltemin esimleri
Özenle suladığım, güller yerde yatıyor.

Zifiri gecelerde uyku tutmaz gözlerim.
Mazide yaşadığım, mutluluğu özlerim.
Nasıl güzel geçerci,kışlarım ve yazlarım.
Zaman beni arkamdan, anılara itiyor.

Saçlar beyaz olsa da gönül hep aynı kalır.
Şair olan yürekler, güzellikten feyz alır.
Dokununca reyhanlar mis gibi koku salır.
Candan gelen bir selam, ömre ömür katıyor.

Ülkü Ahıska.

Fondaki resim kendi çalıřmam reprodüksiyon